

Sborník

Literární soutěž 2025

Literární soutěž 2025 výsledky

1. třídy - tvorba ilustrace k pohádce

1. místo Eliška Slabihoudková 1.A
2. místo Tomáš Aldorf 1.B
3. místo Anna Stromská 1.A

2. a 3. třídy - vypravování na téma - Splněné přání

- 1.místo Alžběta Švorcová 3.B
- 2.místo Adéla Novotná 3.A
3. místo Ema Brejchová 2.A

4. a 5. třídy - vypravování na téma - Splněné přání

1. místo Antonie Spáčilová 5.A
 2. místo Josef Buddeus 4.A
 3. místo Oliver Hocke 5.A
- Čestné uznání Aisha Bengaied 4.B, Tereza Rezková 5.B

2. stupeň

Vypravování nebo úvaha na téma Splněné přání; Strach; Co by se stalo, kdyby.....;
volné téma

6. a 7. třídy -

1. místo Klára Edita Kuncová 6.A
2. místo Antonie Šuchmanová 7.B
3. místo Elen Šnuderl 7.B

Čestné uznání Inez Šnuderl 7.B, Ester Ina Stejskalová 6.A, Adéla Svobodová 6.A,
Nina Radošovská 6.B

8. a 9. třídy -

1. místo Josefína Čapková 9.B
2. místo Stella Drábková 8.B
3. místo Emílie Šillerová 8.B

Čestné uznání Anna Navrátilová 9.A, Natálie Květoňová 9.A, Ema Lavalová 9.A,
Klára Beliš 8.B

EMA BREJCHOVÁ, 2.A

SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

V jedné zoo žil papoušek,
který nechtěl být v zoo.
Ale přání se mu nesplnilo. A
kdysi o tom řekl orlovi, tak se
smál jako celá zoo. Kdysi o tom
orel řekl plameňákovi, a ten
se řekl plameňákům, tak se si
plameňáci řekli lovi. Ten se
zasmál, tedy sařval tak, že
vystrašil všechny návštěvníky
v zoo. Potom byl papoušek
hodně smutný. Tak smutný,
že vyplakal celou louzi.
Kdysi přestal plakat, přišel pán
ze zoo a dal mu krmení. Kdysi
odcházel nechal otevřená
dveřka. A těmi otevřenými

dvířky vylešl papoušek ven
a už ho nikdo neviděl.

A zazvonil zvonec a pohádky je
konec.

Jméno: Josef Buddau

Třída: 4.A

Datum: 5.11

Literární soutěž – téma: Splněné přání

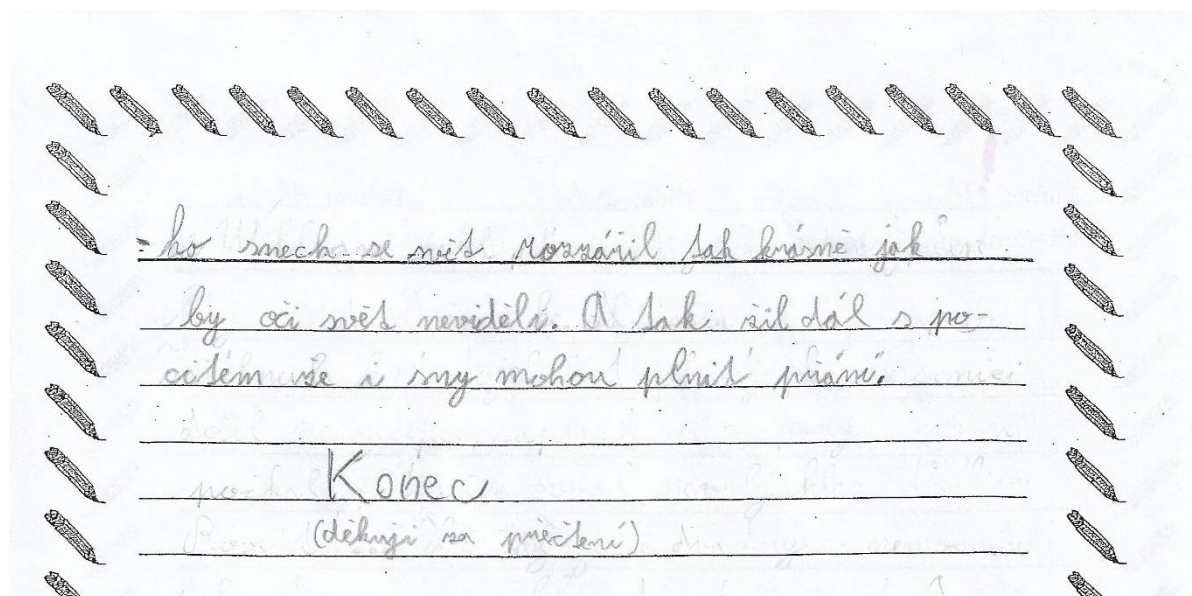
Jednou na konci října jsem přemýšlel o papíru s přáními pro Ježíška. Byly tam věci jako např. peníze, karabina, laska BANG!, jedničky ve škole nebo prostě kamarádi. Ale největší a nich bylo: Mít sourozence!! Máma měla porodit u kolem začátku roku a já jsem se ukrutně těšil na sestřičku nebo bratříčka. Už jsem se nemohl dočkat. To bude takový fajn být brátra! Bude jí nebo jemu dávat kárty, bude jí utěšovat aby tak ~~neřvala~~ ^{nervala}, a bude u toho jak u děť první krůček nebo jak se poprvé posadí na nočník! To bude tak prima! Ale teď si ale uvědomuju, jak bude těžké získat pozornost rodičů. Nebo ji/budu muset hlídat a ona nebo on si pak bude stěžovat a rodiče na mě budou mstvat. Ach, jo, možná to nebude tak super, jak jsem si myslěl. Chci to vlastně na tom seznamu? Ale, co blbnu! Jasně že chci! Nevím co mě to popadlo. Budu tady pořád (kromě taty) alfa samec. Možná chci nakonec bratříka. Bude s ním hrát fotbal nebo se bádá o ně jako o hračku a nakonec vyhraju, protože jsem si lnější. Asi to bude lepší. Nakonec se B. jedna narodila Einka. Splňuje vše co jsem chtěl. Vůbec nevadí že je holka ale vůbec. Ela je nejlepší sestra pod nebem a já jsem za to rád. Občas k nějaký ty kvače dojde ale to nevadí. Budem jí tři roky. Na textu jsem si dal hodně záležet takže doufám že se vám líbí.

KONEC

Jméno: Oliver Koche Třída: 5.A Datum: 12.11.

Literární soutěž – téma: SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

William se narodil do malého městečka u pobřeží s promenádou a hradem nad ní. Město dobře znal, ale jen si vyprávěl. Neviděl jen slyšel a cítil, narodil se tak. Ale mu to tak moc nevadilo, viděl cestu do školy znal. Rodiče se snažili dávat věci na stejné místo aby věděl, kde co je a místo televize poslouchal rádio. Jednou ve školní jídelně William uvažoval jak vlastně vypadá svět kolem něj. Vítal on totiž nevěděl jak vypadá svět kolem něj, jak vypadá zelená nebo růžová. Toužil to poznat. Viděl kdyby mu někdo vyprávěl a svět doptával se víc a víc, neustále ho svíralo jaké to je vidět. Hledal si kapesné peníze, platy a brigády. Toužil vidět a koukat. Jednoho dne si William řekl že si by to neměl prodlužovat a tak šel na operaci. Jenže svět nebyl tak mizerný jak si myslel. Z hradu byla výhledová, promenáda byla plná odpadků a moře. William byl smutný. Ale i tak se usmál a řekl si „mořina není nic. svět jak jsem chtěl, ale vidím a to je moje přání.“ I tak a s ním můžu smít. Tak zavíral oči a v je-

Anna Stromská 1.A

Co by se stalo, Kdyby...	Klára Kuncová 6.A
Co by se stalo, Kdyby se všem splnila jejich přání. Zní to skvěle, ale co když to tak skvěle není... na to se Koukne v příběhu Emy - hodně holky co chtěla vždy pomáhat.	
Celé to začalo, Když Ema pomáhala starému panovi na ulici s nákupem.	
Donesla mu ho před dům a on ji za to dal pytlík bonbonů s tím, že když jeden sní a bude si něco přát vyplní se to. Neměla z toho dobrý pocit, ale pak si řekla, že je to hodný pán a nemá se čeho bát. Hned jak přišla domů vyzkoušela bonbon a.... fungovalo to! Přála si pizzu. Lepší pizzu nikdy nejedla. Potom dostala nápad, že když si bude přát další balíček těch bonbonů všem svým kamarádům.	
A tak to udělala. Další den ve škole rozdala všem svým spolužákům tyhle bonbóny a po škole je rozdávala i lidem na ulici. Ze začátku všechno vypadalo v pohode, ale po měsíci se vše začalo hroutit.... začaly záhadně mizet lidi, úroda některých zemědělců byla záhadně zničena a úspěšným obchodníkům přestaly chodit zákazníci. Emě začalo docházet, že to všechno zavinila ona, když rozdala bonbóny ostatním. Někdo si mohl přát třeba smrt svého nepřítel nebo zemědělci si mohli přát aby ostatní zemědělci neměli úrodu atd. Ema se rozhodla, že to tak nenechá a vydala se za tím starým pánem. Všechno mu řekla, ale ten pán se jen začal smát.	
Ema se dozvěděla, že ten pán je převtělený ďábel a tohle byl jeho plán	

Jak se zbavit lidí. Měl v plánu, že
Když rozdá všechny bonbóny lidem se
díky nim navzájem vyvraždí a on
se nebude muset nijak namáhat. Ema
už věděla proč měla ten špatný
pocit, ale rozhodla se, že to tak nenechá.
A tak vymyslela plán. Pála si hodinky.
Které dokážou vrátit čas. S těmi hodinkami
vrátila čas do chvíle kdy nesla starému
pánovi ty tašky. Když jí pán dal bonbóny
poděkovala a běžela domů. Doma všechny
bonbóny spálila a tím zachránila lidstvo
před obrovskou zkárou.
Toto byl příběh Emy, který ukazuje, že
by to vlastně tak úžasné nebylo jak si
představujeme.

Konec

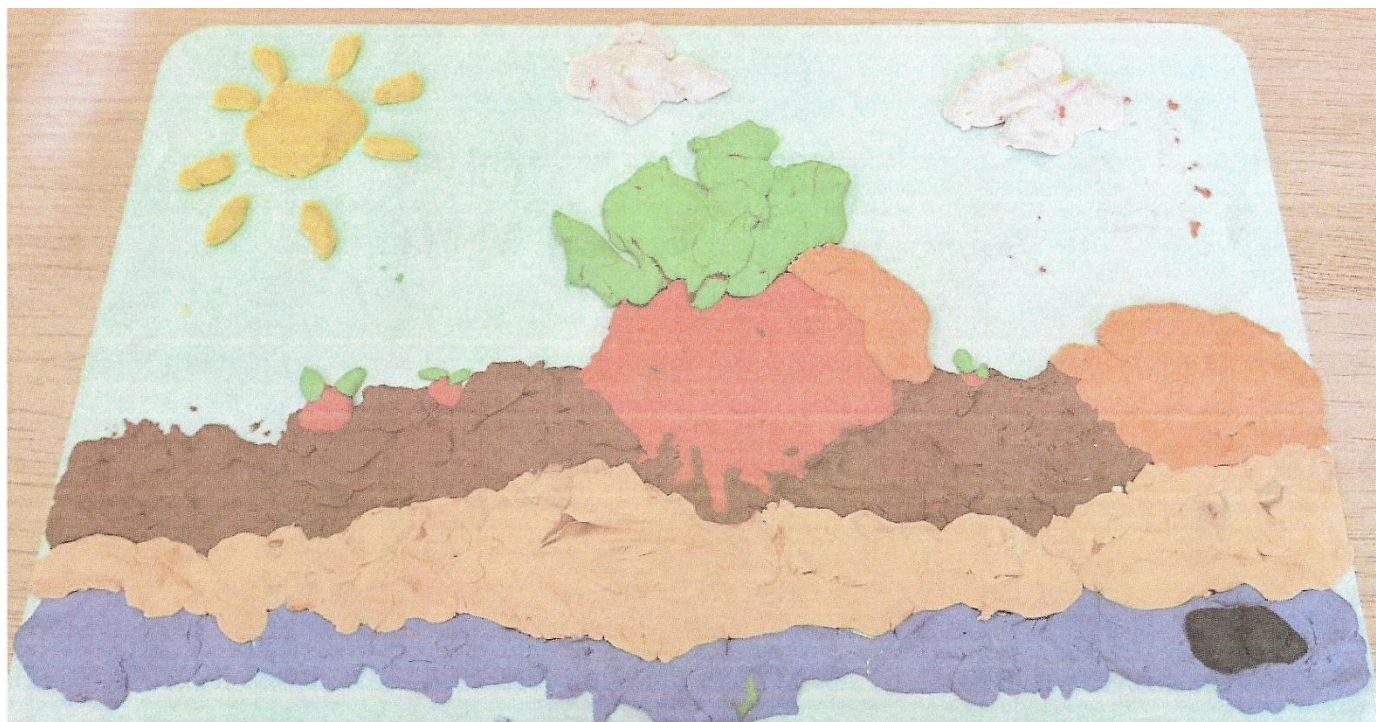
Eliška Slabihoudková 1.A

Jméno: Adélka Novotná Třída: 3.A Datum: 5.11.2025

Literární soutěž – téma: SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

Ahoj já jsem Adélka je mi osm let a hrabně bych si přála domácího mazlíčka ale rodiče říkali že dostanu zvíře až ve devíti letech a to bude až za rok což bude hrozně dlouhá doba. A tak jsem si řekla: tak to ne. Já takovou dobu čekat nebudu já si zvíře najdu sama. A tak jsem tak udělala. Další den jsem vyrazila s rodinou na výlet Najně jsem si sebou vzala malou krabíčku. Po cestě jsem si všimla dvou housenek jedna byla modrá a druhá zelená vzala jsem je ^{doma} Druhý den jsem sissila iť ta modrá housenka leží v břiše zelené housenky a další den na to přišla ^{mama} takže mi je vyhodila a takhle se pokračovalo dít šába, bulařka, kočka, bernáška a uplynul rok a mé narozeniny. Dostala jsem knížku a spoustu dalších věcí a moje největší přání →

bylo sady. Můj vyprávěný pesek stál
přímou předemnou. pojmenovala jsem
ho Linda a byli jsme s ním nej
nejkamaradky!

Tomáš Aldorf 1.B

Shiller Sols.

Je destive' ra'no.

Jejich kaba'ty
 se jim
 vlní kolem
 nohou a
 vytvářejí
 zajiňavé
 krivky
 které
 cismem

izliven u ismevem poz
ludost u

A vyrazim do ranni, mihavé a destive' Parizze.

Pracice

"Edith!" Vůz jsem se strachovala kde jsi!" Ozve se silný ženský hlas zpoza rohu místnosti do které jsem vstoupila. Sundám si bežový kabát a šálu.

✓ Oddelenia si. Po neprijemnejšom rannom dešti je najlepší teplo vyhráta miestnosť, čož je v mojom prípade knižnica.

Ano, moje práce je být knihovnicí. Nežáci jediní to mohou považovat za nesmírně nudnou ale pro mě je to jako přístav do jiných existencí. Každá kniha je pro mě jiný svět. Svoji práci prostě miluji.

Obyčejné životě destové kapky

Rozhlédnu se kolem. Všechny stěny malinkého pokoje jsou doslova „naplněny“ knihami. V rohu pokoje ~~je~~ hned u okna je zelený ušák, na něm děka, vedle stoleček s čajem a mou rozetřenou knihou. Moje domů. Z ušáku mám krásný výhled z okna. Pozorují lidi na ulici zahalené v deštnicích takže jim nejde vidět do obličejů. Na okenní tabulky dopadají velké destivé kapky které se po nárazu rozprsknou a vytvoří tak ornament který ~~se~~ během kterých zakryje druhá kapka. Takto se to opakuje vždy když prší. Už ^{jsou} ~~je~~ to jenom obyčejné destivé kapky.

Zrcadlo

Toho mého fylozofování mě vytrhne až madame P. která mě zavolala dolů že potřebuje pomoc a že mi až stejně skončila přestávka. Zvednu se, dojdou k velkému zrcadlu které je ~~umístěné~~ v knihovně a společně ~~se~~ upravím lemy mého pomádkového oblečení. Zastavím se u obličejů. Ze zrcadla na mne zírala ~~stará~~ unavená, pořád trochu mokrá z ranního deště, ustaraná ~~se~~ kuriozní dívka. Její trochu zplihlé vlasy ~~ji~~ koncily ~~se~~ těšně pod nůdrami. Její vlasy měly barvu ebeny, jen jeden pramen ~~byl~~ měla stříbrný - ten jí padal do očí. Nevěděla jak se jí to stalo ale stejně tak podivně měla oči. Jedno blankytně modré - druhé výrazně zelené. A ten pohled na sebe nenáviděla. Byla jsem jiná, divná a nikdo mě nikdy nepřijal, ani moje milující rodiče, ani rodina. Byla jsem sama, pořád, pořád sama.

Host

Podruhé mě z mého zamyslení vytrhne Madame P.
„Edith! Kde sakra práce jsi?“ To mi dodá
dostatek energie abych rychle seběhla dolů a
přeslechla se že ještě křičí „jo, a trochu
se uprav, máme vzácného hosta!“

Ano, i takovouto větu jsem přeslechla, takovou
která mi nevidět měla změnit můj
obyčejný život v napravitelný skandál.

Změna

Vyřítím se do hlavní mrštnosti knihovny a
zpozoruji hned několik věcí které tady nesedí.
Madame P. má na sobě odpolední šaty.

Přední ležér několik dřevěných ~~lůžek~~ ~~lůžek~~ beden.
A můj poslední nejhorší postřeh byl, že jsme v
místnosti ~~se~~ nebyly samy.

Dojde mi to a okamžitě se narovnáím jedním pohybem
ste nějak dokážu zpracovat do přijatelného vstupu a
 konečně zaměřím pozornost na vysokou postavu
před Madame P. Stojí tam vysoký mladík
v černém kabátě s černými kalhotami, botami a
já nevím co měl ještě na sobě černého ale
sokovaly mě jeho vzhled. Měl stříbrné na krátko
zastřížené vlasy a do očí mu padal epenově zbarvený
pramen. A myslela jsem že omdlím když na mě
upřel jeho oči - stejně zbarvené, jenom naopak.
O můj bože.

Vyřítím
Vyřítím

Louis Van Perriere

Jenom tak zírám. Jednu, dvě, tři, čtyři, pět vteřin.
Potom si uvědomím kdo jsem, co jsem, kolik je hodin a
kdo předemnou stojí. Samozřejmě se musím rozkrokovat.
Neznámému mladíkovi se utvoří na jeho rtech
škleb. Takový arogantní zmetek! pomyslim si v duchu
a přemáhám se aby to nevyšlo nahlas.
Po pár minutách konverzace s tajemným
mladíkem jsem se urputně snažila dostat zpátky
do svého dloupěte. Tajemný mladík - teda, on už ve
představil jako Louis Van Perriere, prozradil že
sbírá knihy - staré knihy. To mě zaujalo. Nabídla
jsem se že mu nějaké ukážu. Ke konci dne bych
dokonce mohla říct že je milý.

Listopad

~~11. 11. 2018~~

Druhý, třetí a čtvrtý den se u nás ukázal
znova. A Madame P. i já jsme ho pozdravily.
Každý den jsme procházeli společně potíci regál za
regálem. Hledali jsme. A mě to bavilo, vždy když mi
tato myšlenka vytanula na mysli zaskočilo mě to.
I o Luisovi bych mohla přemýšlet jako o příteli.
Byl komunikativní, humorný a chápavý. Stačil týden a
zase jsem stála řekována v hlavní místnosti informací
že ho Madame P. zaměstnala v naší knihovně.
Zanedlouho už jsme s Louism chodili na kačku do
mého oblíbeného podniku. Podle mě to byl nádherný
listopad.

Tajná knihovna

"Louisi, pojd' mi s' rychle pomoci prosim!" Zavolala jsem z rebríku na kterém jsem balansovala a vytahovala potřebné knihy z police. "Edith! Ať nespadneš!" Pousměju se. Louis mi přidrží rebríček. "Děkuju" řeknu rozchevle protože jsem doopravdy málem spadla. Louis se na mě zářivě usměje. "Hádej co jsem našel" sdělí mi. "Co?" řeknu opatrně zvedavě. "Tajnou knihovnu." Stála jsem před ním - rokována. "Kde?" zeptám se dychtivě.

Knihy, knihy, knihy

"Pohni!" křikne na mě běžící Louis. "Už jsme skoro tam!" Záhme a já se třeba už po patce sama sebe pitomě ptám jak může být tak rychlý. Smerujeme na Montmartre. Konečně se zastavíme u ~~patce~~ opuštěného ševcovství. "Neodhaduji že jsi geniis ale tihle je ševcovství." "Neni." Opatř mi. "Koukej." Otevře dveře a na mě se vyvalí vůně knih. Silně to kontrastuje s bodavě ledovým vlnkem venku. Ohlédnou se na zámří parčí za mnou a vejdu do tajné knihovny. První dojem = ~~zaskočení~~ asi jsem se ocitla v nebi. Všude kam jsem se koukla byly knihy. V rohu, u rozbitého zrcadla, na stole. Zabedněnými okny prosvítalo lednové slunce. Zamžourám abych lépe viděla v tom šeru a uvědomím si že toto prapodivné místo pokračuje dál, jako chodba. Vykročím vpřed a nevšímám jsem si že Louis zůstal vzadu. Po zemi se valily knihy pavučiny byly kompletně všude. Ale mě to táhlo dál, do hloubky této zapomenuté knihovny.

Starěnka v letních sátech

Všimnu si mozaiky pode mnou. Dorazila jsem do kruhové místnosti bez oken ale nade mnou se tyčila mohutná kupole ze skla. ~~Čímž~~ ~~ta~~ Díky Díky ní prosvitelo slunce do tohoto propodivného prostoru a odhalovalo regály plné knih. Zarádovala jsem se. Narazili jsme na zlatou zítu. Díky Louisovi! Počkat-kde je? Zarážila jsem se. Poprvé jsem se rozhlédla a zjistila jsem že nejsem sama. V rohu sedí žena - Odhaduji že jí je tak 150 let. Má na sobě letní sátky a klobouček. Nevšímá si mě. „Ani-ž halo?“ řeknu nahlas. Ani se nepohne. Doteď mi nedocházela jedna věc. Neviděla jsem žádný pohyb, sčub anebo... nadechnutí. Uvědomím si to. Její kůže má popelavý odstín. Je... mrtvá. Ostrě se nadechnu. Ne, ne, ne, to není možné... a nebo ano? Svezu se na zem a propadnu panice

Hořkostadky konec

Už po ste' si to opakuji to. není. pravda. Jedno jsem se dozvěděla a to že z knihovny není uhlíku. Když jsem se uklidnila a otočila se k východu, žádný tam nebyl. A taky jsem si uvědomila že mě tady Louis nechal. On.

A můj nejnovější objev byl že starěnka ~~ne~~ nebyla jedinou mrtvolou v těchto prolelé knihovně. Byly jich desítky. Každý držel jednu knihu. To mě zaujalo. Otočila jsem se ke starénce a opatrně vyjmulu knihu z jejích rukou které se okamžitě rozpady. Prohlédla jsem si knihu kterou jsem držela v rukou. Bylo na ní napsáno - no vlastně nic. Její obažl byl prázdný a když jsem otočila prach zjistila jsem že má

stejnou barvu jako statěčiny vaty.

Otevřela jsem ji na první stránce a jen tak jsem tam udiveně stála na první stránce byla fotka ženy která seděla přede mnou. Okamžitě jsem knihu zavřela a šla jsem se podívat na desků. A pak další. Na všech byly fotky jejích vlastníků. Krčila jsem si stojanu na kterém byla kniha červená. Dosta jsem ke ní a otevřela ji.

"Aha" hledla jsem když jsem spatřila svoji fotku.

"to je můj osud." Na stránku skápla pár mých s'z.

Sedla jsem si na zem doprostřed místnosti a začala číst můj život. Postupně jsem pak přečetla životy všech kteří byly se mnou byly v téhle smrtelné pasti. I když to je takový horšostodný konec.

Umřít s knihami
v naručt.

Konec tohoto příběhu.

Byl inspirován mou láskou pro knihy.

Tento příběh má tolik názvů^o kolik je knih na světě - nemohla jsem si vybrat.

Emilia Šillerová

PŘÍBĚH O STRACHU LEDOVÉ KRAĚLOVSTVÍ

Elen Šnuderl 7.B

13.11.2025

Byl podzimní večer a vítr jemně hladil červené tváře. Musela jsem zabořit nos do měkké nové šály od tety. Voněla po květech jarních Narcisů. Při té myšlence se mi rozlilo teplo po těle. V Kapse mi zabzučel telefon.....

„Máma“ vzdychla jsem. Na popraskaném skle telefonu vyskočila zelená zpráva „Ahoj Grace potřebuju ti něco ukázat!“

Tohle jsem nečekala, jelikož mi většinou píše kamarádky, jestli s nimi nepůjdu nakupovat. Najednou mě začalo štípat v oku a v žaludku jsem měla pocit, jakoby se tam rozběhlo tisíce brouků. Ten chladný pocit se mi zakusoval až do morku kostí. Cítila jsem jak mi obsazuje každou skulinu v těle. Nejvíce zaplavoval hlavu. Rychle jsem se oklepala od listů, které na mě spadlo „Jak dlouho jsem tu vlastně stála?“ Ptala jsem se sama sebe. Jenom ten ptáček u rozpadlého obráběku tam nebyl. Rozběhla jsem se domů, protože ten pocit mi nahněl... strach. Bylo to něco, jakoby mě objala ledová královna.

Při té myšlence se mi vybavila Elsa z ledového království. Musela jsem se usmát. Byla jsem ráda že ve mě ještě kus dětství zůstal.

Už 14 let chodím tady po světě jako holka s tmavými vlasy většinou spletené do copu.

Fličky pih na nose už skoro zmizely, což se mi nelíbí, protože mi mamka vždycky říkala Pípi dlouhá paníčka.

Co na tom vyvrátit: Paníčky jsem nosila a Jake!.

hezké pruhované s dírou na palci. Copy mi vždycky pletla sěgra, ale teď říká že žádná Pípi nejsem, protože pihy zmizely. Zastavila jsem se celá udušovaná u našich domovních dveří a zmačkla zvonek. Byt č. 14 Moravkovi.

četla jsem. Něco se mi nezdálo a došlo mi to.... Tam přeci psalo Lucasovi a to je mé příjmení, tak proč tu píše Byt č. 14? Trochu mě to vyvedlo z míry.

Celá ztuhlá jako špejle jsem stála u chodníku a koukala na zvonek. „Ahoj Grace počkej hned ti otevřu“ ozval se hlas ze zvoneku. To mě probudilo a zatlačila jsem na dveře. Zabzučelo to a já jsem vpadla do dlážděné chodby. Vystoupala jsem schody úplně zmatená. Vypadala jsem jako kus železa co se rozteče na schodech. Dnes mi vyjmečně otevřela sestra Jenny. Celá rozzařená na mě vysypala hromadu slov „Budeme se stěhovat a musíme si zabalit!“ Jediny co mi utkvělo v hlavě bylo slovo stěhovat. Vešla jsem jako kus páry do předstíne a sundala si tašku. Z kuchyně jsem slyšela škvíření oleje a bytem byla cítit cibule. „Mami...“ vypadlo ze mě. Mami si zpívala u pánvičky koledy a nejspíš mě neslyšela. Najednou se otočila a objala mě „Ahoj Grace konečně jsi tady!“ Mamka mě chytla za ruku a táhla mě do pokoje. „Budeme se stěhovat!“ vykřikla mamka nadšeně. Všude v pokoji leželo hrozně moc krabic. Tohle nevypadalo jako můj pokoj, ale jako staveniště. Cítila jsem od konečky prstu jak se na mě sápe ledová královna. Začala mi naplňovat tělo jak vanu, kterou jsem si napouštěla každou sobotu. Ani věna nechyběla. Pěnil ve mě vztek. „Proč mi to nikdo neřekl?“ řekla jsem uraženě. „To mělo být překvapení“ řekla se smutným očima mamka, ale ještě v ní vyřila výřivka radosti. Mamka mě odtáhla do obývacího pokoje. „Tak tady máš věci, zabal si co můžeš do kufru a potom si dáme večeři. Bude tvé oblíbené rizoto!“ ukazovala na fialový kufr a postrčila mě do hromady věcí. Zanedlouho už jsem slyšela vánoční koledy co si zpívala mamka v kuchyni. Pustila jsem se do balení. Za hodinu bylo hotovo a s chutí jsem se pustila do rizota. „Je dobré“ zachvátila jsem jídlo a maminka jen zatíla. Když jsem chtěla sníst hrášek pohled mi zklouzl do pokoje přervané krabicemi. Pomyslela jsem na stěhování a v ten moment mě objala ledová královna strachem. Přišla z neviditelnosti, protože stála hned za mnou a čekala na správnou chvíli.

Ztuhla jsem jak rampouch a zírala na krabice. „Jseš v poradku Grace?“ zeptala se jenně máma. „Já se bojím stěhování“ vyletělo ze mě jako hejno hus. Ani nevím jak, ale ulevilo se mi, když husy vyletěly a nekeřhaly jenom na mě. „Strachu se boj všichni i já věřím!“ Strach je něco jako jehličky pod stárem, člověk ho musí uklidit, aby ho nebodalo do zad“ řekla máma.

Objala jsem ji za vděčnost, protože jsem to pochopila. Po rizotu jsem došla do mého pokoje a zamkla se. Vzala jsem si polštář a hodila je na hromadu vedle mě. Víím že tam je a číhá. Ledová královna.... cítím její dech na rameni čeka... V zářetí jsem se otočila s polštářem v ruce a zarávala „žádné objetí od tebe nechci! Dej své kracky pryč ode mě! Mám svůj život tak zmiz! Já z tebe nemám strach!!!“ Královna stála jako socha z mramoru. Chladné oči, černý oblek a vlasy, jako křídla havrana. Abych pravdu řekla v očích jsem ji uviděla záblesk strachu ze mě a to mě podporilo mrstít polštářem proti ní. Zařah! Královna zmizela. Nadsílena jsem vletěla do kuchyně a prohlásila „jehličky je zameteno“!

KONEC

Jméno: TONIČKA SPÁČILOVÁ

Třída: 5.A

Datum: _____

Literární soutěž – téma:

SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

Seděla jsem na studeně lavici, koukala jsem
do země a ucítila jsem jak mi po tváři stéká
slza. Věděla jsem, že jsem se zbláznila a
smířila jsem se s tím, že jsem se zbláznila.
Když se na mě
podívala, smířila jsem se s tím, že jsem se zbláznila,
ale moc mi to nešlo. Je to těžké usmívat se na políbení
srdce. Když si uvím někdo tak blízký jako
děda. "Jeho velkou vášní nebylo jsem chvilu po
hrách ale i hrani na housle. Ornamoval fagot
"Poslechněme si tedy jeho oblíbenou Tondara od Bacha."
Housle se rozehrály a já zavířila oči. Viděla jsem
se jak jde dolů po schodech a před sebou mám
hudbní sál. Tam děda rád hrál na housle. Když jsem
jsem upřed a natahovala ruku. Už jsem
chtěla radovat se na blížku ale v tom mi něco
přetrvalo. Klevěla jsem oči a podívala jsem se
kolem sebe. Nikde nikdo, ve celém kostele jsem seděla
sama. V tom kolem mi prošel pan fagot. "Pohřeb
už skončil holčičko, co pak ty si tu sama? Ne já...
Jsem tu s rodinou řekl jsem nakonec. Vstala jsem
a opusovala si ruku. Když jsem odcházela, pan
fagot na mě ještě křikl. "Dej si pozor ať se v tom
domě nešetríš!" Nechápal jsem o čem to mluví

ale jsem jsem vyšla ven a koshela, uvědomila
jsem si o čem mluvil. Všichni lidé okolo, se na
sebe cpali a nestráctně povídali. Všichni
obličej v černém, přisohypli tak zasmoutění.
Držala jsem se mezi lidmi dopředu a v tom
jsem uslyšela hlučný hlas, „Kde jsi byla?“
„Promiň, nějak jsem se zasmíla“ odpověděla jsem
a polkla. „Pojdme na ostatními“ řekl tatka
a hodlál mě přivést. Když jsme se všichni
schromádili, pohladil jme dědove
raker a pomalu se všichni sebrali domů.

Pedla jsem na kůži a koshala do hořícího
křesu. Všichni jsme koshaly kolem sebe a mlčky
usmávaly se. V tom do pokoje vstala babička,
jak nás tam tak vyděla ještě více ji to poru-
smutnilo. Zalostně si oddychla a prohlásila:
„No ja děti, bude zase lépe.“ Hm... Zase
lépe. Pomyšla jsem si. „Ale led už šup spát,
je 10 hodin“ řekla nám babička. Když jsem mi-
řila do pokoje, zahlédla jsem hudební sál.
Nemohla jsem na něj ani pohlednout. Čísila
jsem jak se mi v očích hromadí slzy. Pospíšila
jsem si do pokojíčku, máčkala jsem si perím

a spadla do ní. Měla jsem pocit že už tam chci
zůstat navždy a už nikdy nevrátit, v tom ale sáhla
sestra křičet. „Daaa! To musíš vidět!“ „Co se děje?“
Řekla jsem vylekane a rychle vstala. „Padá hvězda, něco
si přej!“ „Kvůli tomu tak říveš?“ Řekla jsem máškovitě, ikdyž...
Nic na tom je. „Tak dobře, něco si přát budu.“ Zavřela jsem
oči a zamyslela jsem se, okamžitě jsem si uvědomila co
chci. Vidět ještě dědu. Otevřela jsem oči a... Asi jsem si
namlouvala že najednou uvidím dědu jak sedí přede mnou
a ta snův byl jiní vlněk, že se nic nestalo. Všechno
byl jen strašný sen a já se právě probudím. Ale nevýstalo to.
Vstala se na mě koukalo. „V pohu?“ Řekla „Jo“ Odvrtla jsem
a zadržela jsem slzy. „Hmm no dobře“ Řekla a lehla si. „Dobrou“
Špíla jsem a laby se přehýbala. Zavřela jsem oči a...
Usnula.

Cvrrrr! Zavonil budík a já ihned vyskočila z postele.
Když jsem se však podívala z okna, byla ještě tma. „Hmm
co to?“ promyslela jsem si. Ten budík se asi rozbil. Vlekla
jsem si lehla zpět do postele ale až jsem chtěla jakkoliv
něco mi znovu usnout. Jak jsem ležela, naslechla jsem něco,
čeho jsem si předtím nevěnovala. Jako kdyby někdo
bral v hudebním sále na housle. Opravdu jsem netušila
kdo by ve 2 hodiny ráno bral na housle. Pravdou je
že jsem se i krapet bála... Ale kdo by mě? Ty tóny byli
však tak krásné a mě připadali i povídání. Nevím jak to,
ale našla jsem jen jednoho člověka který tohle
dokáže. Dedu! Určitě je to on, a je za těmi dveřmi. Věste-
la jsem že mě už nic nezaslaví, a pokud je to sen,
tak už mě nic neprobudí. Zatahla jsem za kliku dveří
a... Nikdo tam nebyl. Nemohla jsem uvěřit že to byli jen
slyšiny. Pochvilu jsem se prozkoumala po místnosti ale
zbytečně, všechno bylo na svém místě, až na... „To snad

ne!" vyhrkla jsem. Dědovy housle! Nysou na stojánku!

Kam se jen mohli podít? Hledala jsem je ale marně.

Nenášla jsem je. Uvěřitě tu byl sloděj! Uvěřila jsem
přívratu na zádech, otočila jsem se a všimla jsem si
olevinného dna. No jasně, ten sloděj vyhlíel oknem!

Nemám na výběr, pomyslela jsem si. Získám housle
apít. Za každou cenu! Vyhlíela jsem ven a podívala se
kolem sebe. Znovu jsem uslyšela krásné housle. Tak dost!

Vím že si to jen představuji. Vykročila jsem v před ale
melodie mě přitahovala. Křesťanskost přání se zvyšovala
a mě to více a více připadalo provědomí. Až náhle
jsem si to uvědomila. "Vždyť tady skladbu hrával
děda... Ale nestihl ji dodělat. Rozhlížela jsem se
po zahradi ale nikde nikdo. Až potom jsem si
to uvědomila. Ta melodie vycházela ze zahrady.

Musím se tam dostat, ale jak? Napadlo mě něco šíleného.
Vylázu na strom, na nejvyšší v celé zahradě.

Šplhání mi moc nejde, volám na stromy, ale pro lepto-
krát jsem zúčkovala a větvě na větvě jako veverka. Čím
více jsem laskla tím více se lóny zasilovaly. Byla jsem
celá poštrábaná ale naději mě hnala vpřed. Už jsem
byla skoro v koruně stromu a najednou jsem si všimla
mraku. "Od něj vychází ta melodie" pomyslela
jsem si a ze stromu se na něj přichoupla. Byl měkoučký,
jako cukrová vlna. Podívala jsem se vpřed a uviděla.

"Dědo!" Vyhrkla jsem co-co tu děláš? "Hraju na
housle, ale ještě bych měl cvičit, ne?" Řekl děda a
sakovím klidem. "Ani nevíš jak rádo tě vidím!"

řekla jsem a utíkla si slzu. "Taký tě moc rád vidím,
holčičko moje." řekl a usmál se. "Si celá poštrábaná"

dodala, a vytáhl z kapsy sáček a rukou mi savácel. "Dědo?
Pobkla jsem "Je tohle jen sen?" "Zalézá na dom?" odpověděl

děda. Já... Nevěděla jsem co mám říct. „Budeš tu navždy?“
řekla jsem rychle. „Když budu chtít.“ Řekl děda a mohl na
mě. „Víš“ Pokračovala jsem „Myslela jsem že house vrací
sladké“ Dědu to rozesmelo „To jsem byl já řekl polavene.
„A co ten budík, ten si taky naskvíl ty?“ „Možná jo,
možná ne“ Odpovědět a usmál se. „Rád jsem tě zase vydil.“
„Nodcházej vykřikla jsem. „Potřebuju tě“ Cítilo jsem jak
mi běže jedna ~~štra~~ na druhou. „Když mě budeš hledat najdeš
mě na obloze.“ Děda se začal vytráčet. Vycházel z něho vípýl který
se rozlišoval do zohrad až něj byla hvězda která se vznášela
do nebe. Poslední co jsem naslechla bylo „Zavři oči, měj mi“
poslechla jsem a oči jsem zavřela.

„Vzbud se!“ Volal hlas „No tak vzbud se!“ Otvířela jsem
oči, ležela jsem na podlaze v hudebním sále. Měle mnou
stál táta tvářil se dost vyděšeně. „Co tu děláš?“ Nevěděla jsem
co říct. Byl to jen sen? Ale jak jsem se sem v tom přigrádku
dostala? V hlavě se mi hemžily myšlenky. „A kde si vzala ten
šátek?“zeptal se táta. Pohledla jsem na svou ruku - a opravdus,
měla jsem na ní šedivý šátek. Tvářala jsem si ho a... Nic po
různé ani stopa. „Co?“ Vykřikla jsem „Jak to, ještě před chvílí jsem
byla xraněná!“ Táta na mně jen bez slova nival. „A-a viděla jsem
dědu, vážně“ „Ha ha ha, dobře“ řekl táta a usmíval se. „Vážně! Byl na
mraku, vylezla jsem na strom a... Všechno se odehrálo tak rychle“ Táta
zivil „A si měla sen.“ „Ale jak jsem se dostala sem?“ Řekla jsem
a odfrkla si. „Možná si byla námisicová“ Řekl táta smavene. „Pojď
spát.“ „Ale...“ Vykřikla jsem, ale co ten šátek. špitla jsem pro sebe a ještě
jednou se na něj podívala

Od té doby stále koukám na nebe, a vím, kde dědu najít

SPLNĚNÉ PŘÁNÍ

Antonie Šuchmanová 7.B. 13.11.2025

Je sedm hodin ráno. Mám vstát? Nebo ne? Bude to asi bolest, když vstanu, ale pak by to už zase mohlo být dobré. Tak si to odpočítám 3-2-1— teď! An! Vezmu si brýčky a roztáhnu zádelky. Venku je hrozná tma a prší, takže se mi stejně nikam nechce. Dojdu dolů na snídani. Bohužel mám pokoj nahoře, takže musím sejít přesně 27 schodů (ano mám to spočítané, protože poslední dobou se snažím uvažovat o každém kroku protože drtivá většina z nich, mi působí bolest). Z kuchyně se ozve hlas: „~~Mio~~ Mio, vstávej!“ Nemá ani cenu odpovídat, už jsem ve dveřích do kuchyně. Mamka sedí u stolu, táta a brácha už jsou pryč. Táta v práci a brácha ve škole. „~~Mio~~ Pojd' si sednout Mio, tady máš snídani a nezapomeň na prášky!“ Můj pohled padne na řadu léků— krabiček plných vitamínů a asi na dva sirupy, které byli vyskládané kolem mého talíře. „Tak co záda, spalo se ti dobře?“ „Ate jo“ Odpovím trochu sklesle. Mamka si povzdychne a odejde do koupelny připravit se. Začnu snídát a můj pohled spadne na kalendář, kde je na dnešní den praha rehabilitace. Povzdychnu si. Nikam se mi nechce.

Když dosnídám, řeknu si, že bych se možná mohla jít taky připravit. Když vyjdu zase všech 27 schodů, jdu rovnou do koupelny. „Mami, já mám dneška rehabilitaci?“ Mamka vyplivne pastu. „Joo, promiň já jsem ti to zapomněla říct. Dámáš. Vyzvednu si tě dneška během druhé vyučovací hodiny, jo?“ „Ok, jdu si vzít věci a už půjdu do auta.“ Ve skutečnosti bych si raději ještě nachvilku ležela, ale dneška nemám náladu na nic, takže si vezmu věci a jdu. Když vyjdu ven je přišerňá zima a prší jako z konve. Zabetu za kliku od auta. Nic. No jo, klíče. Kam jsem dala mozek? Jenomže zprácky už se vrátit nebudu, už jsem si zabouchla. A tak stojím na dešti mezi zamčeným autem a zamčenými domovními dveřmi. Za chvíli přijde mamka a má v ruce klíče. Už otevírá pusu že něco řekne, ale já jsem rychlejší. „Zabouchla jsem si a zapomněla klíče od auta.“ Mamka mě pohledí po mokrych vlasech a řekne: „Nejsi moc promáčená?“ Ještě máme čas, aby ses přetřikla. „Ne to je dobrý vzhled jsem si tu budovala co-tolik nepromokne.“ Myslím na to až si dám budoval ve škole na lázeň, ale pak mi dojde že tolik času na to, aby proschla mít nebudu, protože musím jít na rehabilitaci. V tom můj mozek začne přemýšlet o rehabilitaci a do konce cesty na nic jiného nemyslí.

Začnu přemýšlet od začátku. Začnu přemýšlet nad dnem, kdy jsem poprvé ucítila bolest zad. Když jsem potom šla na prohlídku, zjistili mi nějakou křivostu vodu, nebo jak to máma říká. Potom jsem nějakou dobu nemohla nic nosit na zádech a potom

přišla první rehabilitace. Ten den si pamatuji moc dobře. Od té doby jsem potom musela každý den cvičit, aby se to spravilo a přestali mě ty záda bolet. Jenomže nám říci, že to zatím nepomáhá úplně stoprocentně. Ale od té doby kdy mi tu vadu zjistili se to určitě mnohem zlepšilo, takže díky Bohu za to.

Auto zastavilo na známém parkovišti blízko školy. Mamka mi dala push a řekla, "Vezpomeň na tu rehabilitaci!" "Jojo." Řekla jsem a snažila se aby to neznělo tak sklesle a otráveně. Když jsem došla do školy, čekala tam na mě už Lucka. Lucka byla hrozně hodná, kama-rodská a hlavně inspirativní. Lucka chodila třídně do týžně na balet. Hrozně moc jí to šlo. Všichni to věděli a měli jí rádi protože mimo to byla stárně sympatická. Já jsem si taky přála chodit na balet, ale dobře jsem věděla že je to serážná fúka i pro normálního člověka, natož na mě která ani nemůže bezbolestně sejít schody. Ahoj

"Ahoj!" Pozdravila jsem Lucku, která mi pozdrav opatřila. Sundala jsem si tašku a začla se převlékat. "Ty jsi zmokla!" Řekla Lucka soucivě ale zároveň udiveně. "No takhle ale mikinu máma suchou takže upokoj." "Dobře" Odpověděla mi a možitím co jsem si sundávala boty vzala moji tašku a počkal až se přezuju. Tohle dělala často. Věděla že mě bolí záda a věděla že je pro mě těžký vstát schody a tak. Když jsme došly do třídy zazvonilo. První hodina utekla hrozně rychle a ~~na~~ část té dlouhé tady. Potom si pro mě přišla mamka. Nasadila jsem do auta a asi na mě bylo vidět že jsem pořádně vyčerpaná, protože jsem na rehabilitaci hodada jezdila a mamka to věděla. Možná i proto řekla: "Mio, nemáš se čeho bát, už jsi tam byla tolikrát. A navíc je to jen chvilka a mělo by ti to pomoci. Ale chápu že to bolí." Vsmála jsem se a byla jsem ráda že mi rozumí.

Po rehabilitaci mě mamka vrátila zpátky do školy. Řekla že si pro mě pak přijede, až mi skončí vyučování. Jenomže když jsme skončili a já už byla dokonce i po obědě nkladená. Jen pár děví a Lucka. "Pro tebe dnes neprijede mamka?" "No měla by..." ~~A tam jsem~~ "Tak já počkám s tebou balet mám až za hodinu." A tak jsme čekaly: 5 minut - nic, 10 minut - nic, 15 minut - nic... Pak Lucka řekla, "Hele já už musím, ale mohla bych tě vzít s sebou..." "No to snad me slyším dobře? Nic jsem si nikdy nepřála víc! Právě je že jsem vědycky snila a tam tancovat. Jako mála jsem dokonce i balet dělala, ale pak mě začaly bolet ty záda, takže jsem musela přestat. Ale teď mám možnost to celé vidět, možná si i něco zkusit (něco-jednoduššího) a rozhodně nehodlám se takovéhle příležitosti vzdát." Fakt? To

hrozně ráda!" "Já bych taky ráda, kdyby si šla se mnou, třeba máme zkusit v divadle. Je to jenom kousek. Dvě stanice metrem." Najednou mi došlo, že možná mamka nebude souhlasit. Hned jsem vytočila její číslo. "Mio?" Ozvalo se s telefonem. "Ahoj mamí, já v pořádku už teď čekám dočela dobuho." "Mio, promiň, byla přehnaná zácpa vůbec se nedalo jet, musela jsem zastavit na benzínce, a teď čekám jestli ta zácpa nějak přejde." ~~Mamka~~ Řekla mamka beznadějně, ale zároveň omluvně. "Mamí, viš já tu čekám s Luckou a ona říká že by mě mohla vzít se patřit na tu zkušku baletu." Řekla jsem prozradně. "No asi mi nic jiného nezbyvá Mio, ale musíš být hrozně opatrná, prosím." "Budu, slibuji a děkuju moc!" Po těle se mi rozlil počit štěstí usmála jsem se na Lucku a ta mě objala. Potom jsme odšli a jeli metrem rovnou do divadla.

Když jsme dorazili, na pódiu už se připravovali nějaké baletky. Některé si šmelevali přikoky, jiné zkouřeli provaz nebo jiné, ale gymnastické, nebo baletní prvky. Lucka mi řekla ať se klidně předstoupím na jedno z mnoha sedadel pod pódiem, a odběhla se připravit. Za chvíli už stála na pódiu, jako ostatní baletky. Když začli nacvičovat, ~~Mamka~~ Začalo mi mravenčit po celém těle. Tancovali nádherně. Všechny části mého těla ~~se~~ by se nejraději hned přidali. Byla jsem na žada. A kvůli nim to také celé nebylo možné. Když byla pauza, přišla Lucka a povídá: "Tak co, dobrý?" "Byla to nádherná Lucí, fakt! Vždycky jsem si hrozně přála být jako ty, tak hezky tancovat nikdo koho znám se umí." Řekla jsem nadšeně a obdivně. "Díky moc, viš je to drina, ale stojí to za to, baví mě to a vím, že těbe by to bavilo taky, kdyby jsi mohla." V tom Lucku asi něco napadlo, protože se jí úplně rozšířili zorničky a ~~pro~~ zavolala: "Počkej chvíli, mám nápad!" A potom odběhla. Když se vrátila i se svojí ~~mat~~ učitelkou, řekla: "Takhle je Bára, učí nás balet." "Ahoj Mio!" Řekla Bára Lucku napadlo jestli by jsi to nechtěla jít zkusit s náma. Nešla by jsi přes balet, kdykoliv můžeš říct že potřebuješ pauzu." Ať se mi zastavila svolně: "Vážně by to šlo?" Ale to už mě Lucka brala za ruku a za chvíli jsme stály ~~pro~~ na pódiu. "Za půl roku máme vystoupení, takže musíme zabrat!" Řekla motiválně Bára. Potom za mnou přišla a řekla: "Zatím se jen olívej a co ti bude a budeš se na to cítit si i zkus." Měla na mě Bára a šla pustit hudbu. Ke konci skoto tříhodinového tréninku (samozřejmě s pauzami) ovšem jsem už tancovala s ostatními baletkami. Potom pro mě přijela mamka a ptala se jaké to bylo. Když jsem jí řekla že super a že jsem ke konci taky tancovala, divila se ale asi měla radost, protože řekla: "Mám radost že tě to baví když si byla malá milovala jsi to, jen doufám, že tě z toho nebudou balet zádat." "Taky doufám" řekla jsem a poděkovala jsem Lucke i Báře.

Od té doby se všechno změnilo. Snažila jsem se co nejvíce cvičit cviky z rehabilitace a dělat všechno pro to, aby se začla správit. Nic jsem si totiž nepřála víc, než tancovat s Luckou.

Jednou mamce někdo zavolal a mamka ~~mamka~~ mluvila rozhodně ale bylo vidět že má zároveň radost. Když do telefonu řekla mi: „Mio jak jsi před pár rokem byla na té lodi s batou s Luckou, tak mi volala ta Bára nebo jak se jmenuje, že nutně potřebují nějakou náhradnici na ~~ten~~ ~~ten~~ to vystoupení. Jedna ta tanečnice nemůže.“ Nevěděla jsem co říct tak radostí a naděje jsem ještě nikdy nepocítila. „A mohlo bych i s těma záclama? Sotva jsem se z mohla na odpověď. „Budeme muset jít na vyšetření, ale myslím se ti to o hodně zlepšilo.“

Další den jsem nemohla dospát 6. 30 jsme vyjázeli na vyšetření. Byla jsem celá nervózní. Moc jsem doufala že až přijedu do školy budu Lucke moct říct že budeme vykonávat spoleh.

Když jsem se vrátila do školy, viděla jsem Lucku jak sedí sama v lavici a kouše si nehty, když mě uviděla, rozeběhla se ke mně obrovskou rychlostí, „Tak co?“ „Mě zepetala se nervózně. A já se jenom usmála a objala ji.“

Josefína Čapková 9.B

Strach

„Zase jsi tady?“ ptám se Strachu, který sedí na kraji postele. „Byl jsem tady vždycky odpoví a usměje se takovým tím chladným, tichým úsměvem, který mě nutí cítit se menší. V dětství se schovával pod postel nebo do skříně ale teď se mnou chodí všude, do školy, na ulici i když se dívám do zrcadla nebo jdu spát. A já se stále učím jak s ním žít. „Hodláš mě dneska zase otravovat?“ ptám se ho a on se jen pousměje tak povýšeně. „Ne, ne jen se dívám co tu děláš, zase se učíš i když to stejně dopadne jako vždycky, špatně. Nechceš se na to radši vykašlat?“ Když to řekl, docela mě to naštvalo, bylo totiž devět večer, mohl jsem už ležet, ale místo toho tu dělám matematiku a on mě odrazuje. „No víš, zítra bych chtěl mít aspoň dvojku, letos musím mít dobré vysvědčení, ale to víš ne?“ Dneska jsem fakt neměl chuť se s ním nějak dohadovat a tak jsem mu odpovídal jen tak jednoduše. „Jo já vím, říkáš to pořád ale nějak ti to nevychází. Taaaaak co máš na seznamu dál?, učit se do půlnoci a pak být zítra nevyspalí a ten test podělat ještě víc?“ Dneska byl obzvlášť otravný a tak jsem uznal za vhodný jít se vysprchovat a jít spát, dneska už víc nevymyslím, obzvlášť když mám za zadkem jeho.

Než jsem došel do koupelny, zastavila mě ještě mamka. „Tak co, zvládneš zítra ten test? učil jsi se na něj dlouho, tak se hlavně tolik nestresuj jako naposledy.“ Na to se nedá říct nic jiného než že ano, akorát jsem tentokrát dodal že se dost bojím, ani nevím proč jsem to dodal, nikdy jsem to neříkával. V ten moment vidím jak za mamkou někdo stojí, jo byl to on a prohlížel si mě těma jeho temnýma očima. „Halo, posloucháš mě vůbec?!” vyprskla mamka, asi toho taky měla už dneska dost. „Jo promiň, já jen.. jsem dost unavený.“ Mamka jen dodala že to zvládnou, že jsem přece chytrý, ale moc mi to upřímně nepomohlo.

Po sprše už jsem zamířil rovnou do postele, pustit si ještě jeden díl mého oblíbeného seriálu než půjdu spát. Celou dobu jsem cítil že tu je, ale neviděl jsem ho, bylo to nepříjemné. „No dobrý jdu spát.“ zaklapl jsem počítač, zhasl jsem lampičku a přikryl jsem se peřinou až k hlavě. Chvilí jen koukám a pak už skoro spím.

„Baf!“ vyhrkne najednou Strach a potácí se směchy vedle mě. Jen si vzdychnu a snažím se ho ignorovat a tak si lehnu zády k němu. „Copak už se chystáš spát? vždyť zítra píšeš ten test a máš prezentaci, nechceš si to ještě opakovat jako vždycky?“ mluvil tak otravně, měl jsem chuť ho něčím přetáhnout aby na chvíli zmizel. „Chci jen spát“ opakoval jsem mu na všechno co mi řekl. „Nemůžeš jít spát....“ něco pořád mluvil ale já už jsem ho nevnímal i když mluvil fakt nahlas. Zavřel jsem oči a do pár minut jsem usnul.

Když jsem se ráno probudil, bylo mi dobře. Včera jsem ho dokázal utiřit snad poprvý, aniž bych se zhroutil a usínal další dvě hodiny. Byl to dobrý pocit a tak jsem rychle vyskočil z postele a šel jsem se nasnídat. V kuchyni už čekala mamka a usmívala se na mě. „Neboj zlato dneska to zvládneš, nemusíš se vůbec nervovat“ jen jsem se blbě pousmál a šel jsem si pro hotový čaj který mi připravila.

Vyšel jsem z domu a venku už na mě čekal můj kamarád Venca, se kterým chodím pravidelně do školy. Dost jsem ho obdivoval, ničeho se nebál a byl si se vším tak jistý. Já byl úplný opak. „Tak co kámo, umíš tu matiku? já se na to ani nepodíval ale myslím že to nějak zvládnou“ zasmál se. „No koukal jsem se na to večer ale dost se bojím“ když jsem to řekl, něco mi na to odpověděl ale já ho nevnímal. Cítím se fakt nepříjemně a najednou ho za sebou zase vidím. Táhne se za mnou jak smrad a u toho se na mě dívá fakt naštvaně. Možná ho včera v noci urazilo, jak jsem ho ignoroval. Zase jsem začal moc přemýšlet a z toho mi bylo hůře a hůře, tak jsem se snažil vnímat Vencu ale byl to nadlidský úkol. Začalo mi být špatně od žaludku a to jsem ani nezačal psát ten test. Tohle se mi občas stává když moc přemýšlím. Do toho všeho nepříjemného jsem zaslechl jeho hlas. „Proč jsi mě včera tak hnusně ignoroval, já se ti jen snažil pomoci aby jsi zvládl ten test, nemyslel jsem to nějak špatně, počkej na mě“ Nechápu jak myslel to že se mi snažil pomoci, doslova mi ničí život.

Před hodinou matematiky jsem si ještě zopakoval vše co mi dělalo problém a došel jsem si na záchod. Když jsem se po chodbě vracel zpět do třídy, úplně se mi rozbušilo srdce a začali se mi potit ruce. Pomalu jsem nemohl ani dýchat a tak jsem si sedl na své místo a snažil se to zahnat vodou a žvýkačkou. Na chvíli to zabralo ale jakmile do třídy vešel učitel, začalo to celý znovu. Když se rozdávaly papíry, vidím ho před sebou. Je větší, hlasitější a našťvanější. Vlastně si začínám uvědomovat, že se nebojím toho testu, ale Strachu. Kouká na mě a nic neříká. Mně buší srdce, klepu nohou a je mi špatně. Vlastně se asi pozvracím. Naštěstí na mě promluví učitel a podá mi papír. Kouknu se na zadání, ale nedokážu se soustředit. Nemůžu dýchat, nemůžu dýchat. Vypadne ze mě jestli nemůžu ještě rychle na záchod a učitel mě pustí. Na záchodě se snažím uklidnit ale furt ho slyším. Strach mi furt jen opakuje že mi nechce ubližovat ale pomáhat, že se snažil být jen užitečný a další bláboly.

Zbytek testu už si ani nepamatuju, vlastně ani zbytek dne. Přemohla mě vlastní hlava. Dopotácím se domů a lehnu si na postel. Přemýšlím nad tím co se vlastně dneska ve škole stalo. Uvědomím si že právě ze všeho nejvíc mě děsí samotný Strach. Nesmím si ho tak pustit k tělu.

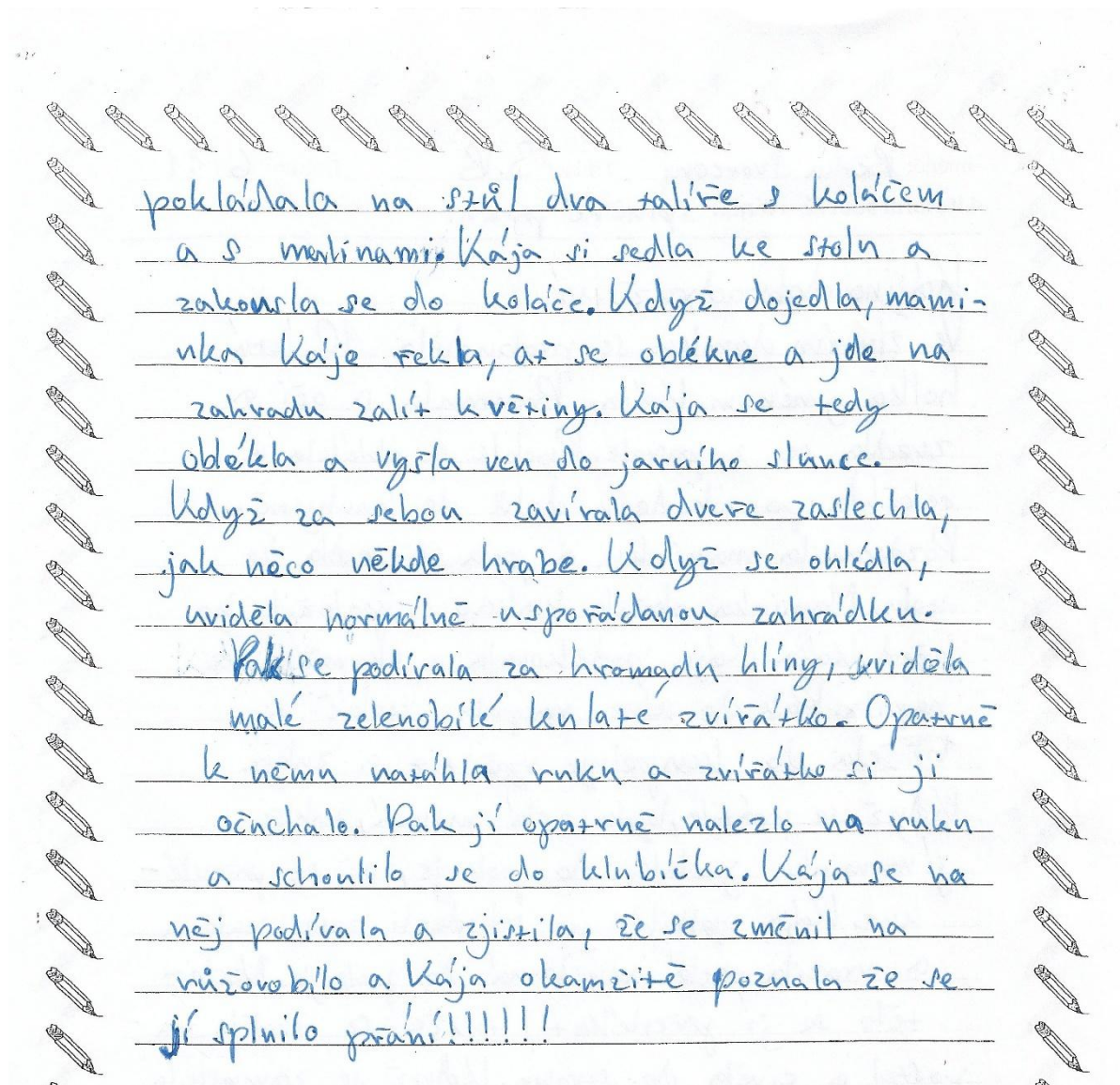
Z ničeho nic se tu zjeví, ale vypadá klidnější. „Tak co, jak dopadl ten test?“ zeptá se mě opatrně, jakoby mu na mně opravdu záleželo. „No asi jsem to dost pokazil, vůbec jsem se nesoustředil.“ Na to mi jen odpoví „Já vím“ a dál mě pozoruje. Chvilí přemýšlím jak mu mám říct aby už mě tak moc nedoháněl k šílenství. „Víš, přemýšlel jsem nad tím.. jestli by jsi mi nechtěl dát trochu prostor. Ono, žít pořád s tebou není úplně nejpříjemnější“ vypadlo ze mě najednou. Strach jen chvíli kouká a vypadá najednou úplně jinak. „No vidíš, konečně jsi si částečně uvědomil jak na mě, ale ještě to bude dlouhá cesta, jo a nemysli si že tě opustím navždycky to ne, to by nešlo. Budu tu s tebou navždycky ale je jen na tobě jak moc si mě pustíš k tělu a jak moc budeš chtít abych tu byl“ odpověděl a pro celý zbytek dne už mi dal pokoj. Ten večer byl jiný, šel jsem spát dost unavený ale zároveň dost odlehčený, protože už jsem se nemusel bát že mě bude pronásledovat.

Jméno: Berka Švorcová Třída: 3.B Datum: 6.11

Literární soutěž – téma: splněné přání

Kájinino dobrodružství

Ve žlutém domku se probudila 10. letá holka jménem Kája. Promnula si oči a zvedla se z postele. Rychle se oblékla a seběhla po schodech dolů do kuchyně. Rozdravila maminku a pak si sedla ke stolu. Maminka ohrála kakao a položila ho před Káju. Kája poděkovala a okamžitě se napila. Pak do sebe nacpala i koláč a běžela do koupelny vyčistit si zuby. Když se vrátila, byla celá mokrá, takže jí maminka poslala do pokoje, ať se převlékne. Kája vyběhla po schodech zase nahoru a vrazila celá udýchaná do pokoje. Někdo se jí převalíkat, takže se svalila na postel a cívela do stropu. Když se zamyslela, vzpomněla si na svoje přání a to je: objevit něco magického. Čtvrti o tom přemýšlela a pak se převrátila na bok. Když se jí myšlenky stočily na spaní, z dolů z kuchyně se ozval mamčin hlas "Kájo je sračina". Kája se posadila a zívla. Pak vstala a pomalu se šourala po schodech dolů. Maminka zrovna

Stella Drábková 9.B

strach

Projížděli jsme hustou tmou. Čím jsme zrychlovali, tím pronikavější tma byla. Tma pohlcovala vše kolem, za chvíli už jsem neviděl své vlastní ruce. „Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají.“ ozvalo se. „Příští stanice, Jiřího z Poděbrad.“ Nebyla tu tma, naopak. Světlo ostře svítilo, až to bylo nepříjemné. Pronikalo na mou bledou kůži a agresivně mi bilo do očí.

Lidí jen přibývalo, mačkali se a strkali do sebe. Byly slyšet útržky konverzací a když zrovna vše utichlo, byl slyšet hlasitý, zrychlený dech, těch co právě doběhli a nastoupili. Hluk, pot, křik malého dítěte, prudké světlo, bezdomovci a jejich, to

všechno a mnohem víc se prolínalo skrze metro a já vnímal a pociťoval vše najednou.

Dech se mi zrychloval, srdce mi hlasitě bilo, že jsem měl pocit jako by lidé kolem, slyšeli každý jeho úder.

Všechno to ale bylo uvnitř mé hlavy.

Najednou jsem stál na stanici. Nic mi tu ale nebylo povědomé. Snažil jsem se znovu popadnout dech a zklidnit se. Musel jsem zpanikařit a bezmyšlenkovitě vystoupit z metra. Tohle se mi dříve nestávalo. Pokaždé mne popadne ten podivný strach, kterému vůbec nerozumím. Nebyl to totiž strach, který jsem běžně prožíval dřív, kdy jsem se bál tmy, nebo strašidel, pavouků a podobně. Tento strach byl zcela jiný, byl intenzivní a byl matoucí. Strach z pohledů lidí, ze zklamání mých blízkých, z toho, že třeba divně chodím, co řeknu, ale převážně strach ze ztráty sama sebe, ze zapomenutí. Mám strach, že to vše ztratím, že já se ztratím a nebudu vědět jak se vrátit zpět, z tohoto labyrintu. „Jak se dostat z tohoto labyrintu?“. Vzpomněl jsem si na ta slova, z té knížky. Teď to dělám znovu. Znovu mne napadá stovky věcí najednou a já to vše nestíhám. Bojím se, že zklamám sám sebe a že zapomenu, jaké to kdysi bylo.

Nerozumím svým vlastním myšlenkám. Nedokážu se soustředit, štvě mě, jak je dnes všechno zrychlené, jak jsou lidé uspěchaní a nikdy nedělají jen jednu věc, nebo že se prostě jen bezdůvodně nezastaví a neporozhlédnou se kolem, nebo neosloví kolemjdoucího, se kterým se denně potkávají, ale pokaždé se jen minou a jdou dál, pokračují ve svém běžném dni. Nestíhám to, nechci to stíhat. Nezapadám.

Někdy mám pocit, že až moc přemýšlím. A teď tu stojím, paralyzovaný, nevnímám okolí, vlastně ani netuším, kde to jsem. Nejsem ale v práci. Měl bych tam být, ale nejsem. Bojím se toho, být k něčemu zavázaný, bojím se toho opakování, každý den stejně vstát, vydat se stejnou cestou na metro a stejně se posadit za počítač a opakovaně psát nesmyslné věty a slova.

Ruce mám prochládlé a až teď jsem si všiml, že se mi z bot odlupuje podrážka.

Mám se dobře. Nic mi nechybí a žiju vlastně vcelku poklidný a zábavný život.

Děsí mě představa ztráty kontroly nad sám sebou, což se mi teď stalo. Nesmím to ztratit. Není to ale tak vážné, vůbec ne. Moc přemýšlím.

Rozmotám zamotaná sluchátka a dám si je do uší. Jako bych se znovu postavil nohama na zem a vrátil se do reálného života. „Je to v mé hlavě a já to mohu ovládat, jsem to já.“ říkám si pro sebe.

Začne mi hrát písnička se kterou se znovu nadechnu a po těch pár vteřínách, kdy se mi tohle vše odehrálo v hlavě, se porozhlédnu kolem a vše teď vypadá jinak. Už tu není taková tma a hluk také ustal. Vše je ale ve skutečnosti stejné, dokonce lidé stojí na stejných místech a já už jsem tu taky. Přijede další metro. Nastoupím, přestože už

nevím kam nebo jakým směrem mám jet. To ale nevadí. Přemohl jsem strach, sám sebe.

Pozoruji své okolí, tentokrát to ale nevnímám tak, jako předtím.

Vidím starou směřjící se paní a to mě donutí se také usmát.